

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa L. P.

przeciwko R. L. oraz Skarbowi Państwa - Prokuratorowi Rejonowemu w S. i
Prokuratorowi Okręgowemu w T.

o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 sierpnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 1260 (tysiąc
dwieście sześćdziesiąt) zł z tytułu zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego;**

**3) oddala wniosek pełnomocnika powoda z urzędu o zasądzenie
kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 marca 2020 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację
powoda od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 31 lipca 2018 r. oddalającego

jego powództwo o zapłatę zadośćuczynienia oraz złożenie oświadczenia o treści wskazanej w pozwie.

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powód wskazał przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jego zdaniem, skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji niewłaściwie zastosował przepisy art. 23 w związku z art. 24 i z art. 6 k.c. oraz art. 361 § 2 k.c., art. 417 § 1 k.c. i art. 448 k.c., uznając, że nie wykazano naruszenia dóbr osobistych powoda ani krzywdy związanej z tym naruszeniem w rozmiarze uzasadniającym zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, nie

publ.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r., III CSK 198/15, nie publ., z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, nie publ., z dnia 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, nie publ., z dnia 27 października 2016 r., III CSK 217/16, nie publ., z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, nie publ., z dnia 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, nie publ., z dnia 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, nie publ., z dnia 5 października 2018 r., V CSK 168/18, nie publ.).

Skarżący nie wykazał tego rodzaju wadliwości zaskarżonego orzeczenia.

Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem na etapie rozstrzygania o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania ocenie podlegają tylko przyczyny wskazane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i ich uzasadnienie, a nie podstawy skargi określone w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. i ich uzasadnienie, co oznacza, że skarżący powinien odrębnie przytoczyć podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie i odrębnie uzasadnić wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawet jeżeli argumentacja prawna może się w pewnym zakresie pokrywać (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156, z dnia 5 czerwca 2001 r. IV CZ 45/01, OSNC 2001, nr 10, poz. 157, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 189/02, niepubl., z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl., z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl., z dnia 11 kwietnia 2018 r., V CSK 547/17, niepubl., z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 567/17, niepubl. i z dnia 14 maja 2020 r., I CSK 380/19, niepubl.). Podstawy skargi kasacyjnej oraz podstawy przyjęcia jej do rozpoznania nie są tożsame, stąd też powołanie się przez skarżącego na występowanie podniesionych w skardze podstaw kasacyjnych nie stanowi właściwego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Samo zaś twierdzenie o oczywistej zasadności skargi oraz wskazanie naruszonych przepisów - zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - nie jest wystarczające do wykazania, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w Sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji. O wysokości wynagrodzenia należnego Skarbowi Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa orzeczono stosownie do § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 8 ust. 1 pkt 2, § 8 ust. 2 i § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.). Wniosek pełnomocnika powoda z urzędu o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym podlegał oddaleniu, ponieważ nie zawarto w nim oświadczenia, o którym mowa w § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r., poz. 18; por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2018 r., V CSK 57/18, niepubl. i z dnia 19 kwietnia 2019 r., III CSK 277/18, niepubl.).

jw